

Expeditie op de Himlung

TAART EN

Vorig najaar gingen Cas van de Gevel, Jelle Staleman en Mike van Berkel op expeditie in Nepal. Het doel was een nieuwe route op de Nemjung, maar dat ging anders dan gepland.

WHISKY OP PLAN B

Cas onderweg naar kamp 2.

Met zware rugzakken vol eten voor vier dagen, slaappullen en het klimmateriaal lopen we in zes uur van het basiskamp op 4800 meter naar het eind van de vlakke gletsjer op 5100 meter. Het plan is om de komende dagen te acclimatiseren en een kampje onderaan de Nemjung Noordwand neer te zetten. Het weer is fantastisch, de toppen om ons heen kleuren geel in het avondlicht en toch zakt onze stemming nog sneller dan de temperatuur in het kamp. We hebben namelijk twee keuzes om hoger te komen: of over een steile ijsval met gigantische spleten waarboven zeer actieve seracs hangen, of door een couloir vol losse blokken waardoorheen een rivier stroomt met halverwege een steil stuk halfbevoren waterval. Optie 1 is veel te gevaarlijk en dus eigenlijk geen optie, dus spreken we af om de volgende ochtend het couloir te bekijken.

Instabiel landschap

Wanneer we net in onze slaapzak liggen, horen we een hoop lawaai. Aan de overkant van het smalle dal, 1000 meter hoger,

breekt een stuk serac af. In de schemer lijkt de lawine recht op onze tent af te komen. Jelle maakt al aanstalten weg te rennen, maar het blijkt niet nodig: de lawine buigt af en zal onze tent niet bereiken. Aan de andere kant van het dal horen we af en toe de stenen naar beneden vallen. Ik moet er niet aan denken wat er op deze plek gebeurt bij een aardbeving zoals afgelopen voorjaar.

De volgende ochtend zijn we er vrij snel uit. Nadat Cas en Jelle een stuk omhoog zijn gelopen in het couloir staan ze onder de halfbevoren waterval waar zelfs in de vroege ochtend nog veel water doorheen stroomt. Het ijs is dun. Waarschijnlijk nog wel beklimbaar, maar niet te zeker. De rechterwand van het couloir bestaat uit overhangende losse blokken waar we ook niks mee kunnen en de linkerkant is een gladde rotsplaat. Met boorhaken zou dat nog een mogelijkheid zijn, maar die hebben we niet bij ons dus valt ook die mogelijkheid af. De zich snel terugtrekkende gletsjer heeft hier een zeer instabiel landschap achtergelaten, wat maar

Een beklimming van de Nemjung is te gevaarlijk.

één ding lijkt te zeggen: dat we hier zo snel mogelijk weg moeten. We proppen alle spullen weer in de rugzak en lopen terug naar het basiskamp. Tijd voor plan B.

Vermoeide dragers

De expeditie was nog wel zo voortvarend begonnen met een paar dagen in een zeer rustig Kathmandu en acht uur schudden en hobbelen in de bus naar Besisahar en de jeep naar Koto. Dat de eerste trekkingdag naar Meta op 3500 meter een lange zou worden, had onze sirdar al gezegd, maar dat we midden in de nacht nog bezig zouden zijn, hadden we niet verwacht. Doordat de dragers uit Kathmandu kwamen, waren ze net zo slecht geacclimatiseerd als wij. Bovendien droegen ze een zware last en was het voor sommigen de eerste keer. Zo komt het dat er, nadat wij ons avondeten al op hebben, pas twee dragers binnen zijn. Rond een uur of negen worden we ongerust. Soms zien we onderin het dal een lichtje, vaker helemaal niets. Samen met de keukenhulp besluiten

we de dragers tegemoet te lopen met thermosflessen thee en iets te eten. Het eerste groepje dat we tegenkomen, heeft er nog aardig de vaart in en kan na een kop thee weer verder. De rest komen we een stuk lager tegen. Ze zitten rond een kampvuurtje op het pad en blijken er goed doorheen te zitten. Na thee, eten en een herverdeling van de lasten lopen we in één groep omhoog. Het duurt even maar dan zien gelukkig ook de dragers er de komische kant van in en kunnen ze weer lachen. Cas met een zware mand op zijn rug, Jelle met de opgeklapte tafel op zijn schouder; hoewel ik liever in mijn slaapzak had gelegen, zijn dit ook de momenten die een expeditie zo mooi maken.

Gelukkig zijn de volgende etappes een stuk korter. Via het dorpje Kyang lopen we in twee dagen naar het op 4000 meter gelegen dorpje Phu. Het landschap is echt fantastisch. Liepen we de eerste dag door een smalle kloof, de tweede dag is het landschap veel weidser en hebben we een waanzinnig uitzicht op het Annapurna-

Mike, Cas en Jelle op de top van de Himlung.

Op 6700 meter.

Het basiskamp.

massief. Phu ligt tegen een helling aan waar de bevolking druk bezig is met het binnenhalen van de oogst. De vele gebedsstenen en -vlaggetjes laten zien dat we dicht tegen de Tibetaanse grens zitten. Vanuit Phu is het nog maar een kort dagje lopen naar het basiskamp. Omringd door zeventuizenders is dit een geweldig mooie plek.

Nemjung wordt Himlung

Terug in het basiskamp, na de verkenning op de Nemjung, krijgen we het laatste weerbericht dat een wisselend beeld laat zien. Het wordt wisselvalliger, maar zonder veel wind. Aan het eind van de week lijkt het weer helder te worden, alleen trekt dan de wind sterk aan naar 80-100 kilometer per uur op 7000 meter. Dat soort windsnelheden en een temperatuur van 20 graden onder nul levert een *windchill* op waar geen mens in kan klimmen. Dus hebben we eigenlijk nog maar één week om iets te doen. Vanuit ons basiskamp kunnen we ook de Himlung beklimmen, een mooie berg die technisch een stuk makkelijker is dan de Nemjung, maar die met 7126 meter toch vrij hoog is. En aangezien we pas één nacht op 5100 meter hebben geslapen, wordt het nog krap om voldoende geacclimatiseerd te raken voor een toppoging.

Nu wel een puja

We vinden het belangrijk dat we nu wel eerst een *puja* hebben in het basiskamp, omdat we de *puja* voor de Nemjung hadden overgeslagen. Onze hulp-sirdar is daarvoor tien dagen bij een Lama

in de leer geweest en verzorgt dus de ceremonie. Hoewel we niet religieus zijn aangelegd, voelt het wel als een mooi startpunt voor de beklimming.

Vanwege de acclimatisatie slapen we één nacht in kamp 1 op 5400 meter, keren dan terug naar het basiskamp, nemen één rustdag en beginnen dan met de beklimming.

Boven 6000 meter

We hebben vier dagen voordat de harde wind zijn intrede doet. De weg naar kamp 1 kennen we inmiddels en gaat ondanks de zware schoenen en rugzak sneller dan drie dagen geleden. Die nacht sneeuwt het licht en de volgende ochtend is het nog bewolkt, dus doen we het rustig aan. Zodra er stukken blauw in de lucht verschijnen is het vooral Jelle die ons aanspoort om toch vooral alle spullen in te pakken en richting kamp 2 te gaan. De route gaat over blokkenterrein en de gletsjer over, waar oude vaste touwen ons de weg wijzen. Op zoek naar een geschikte plek voor kamp 2 zien we op de gletsjer allemaal bamboestokjes uit de sneeuw steken, precies in de vorm van een tent. Niet te beroerd om een oude tentplek van een andere expeditie te gebruiken, smelten we snel sneeuw en zetten we onze tent op. Voor het eerst deze expeditie boven de 6000 meter voelen we ons gelukkig nog goed. Het vervolg van de route kunnen we nu goed zien, eerst nog een stuk over de gletsjer, dan naar een col, om vervolgens via een brede graat naar de top te gaan. We hoeven niet veel klimmateriaal mee te nemen, dus kunnen we licht op pad gaan.

Gedbedsstenen.

Het dorpje Phu op 4000 meter.

Op de top

Om drie uur 's nachts gaat de wekker, smelten we sneeuw en warmen we de veldflessen op. Iets voor vijven zijn we op pad. Niet heel vroeg, maar we willen niet te lang op de gletsjer in het donker lopen. De zonsopkomst is fantastisch: in het dal een wolkendek met daarboven talloze toppen, zoals de Annapurna en in de verte de Dhaulagiri. Het is kraakhelder en ijsig koud. Wanneer we de col bereiken staat de hoogtemeter op 6300 meter en kijken we in de richting van Tibet. Een paar honderd meter hoger komt de zon eindelijk boven de top uit, zodat we onze dikke donsassen in de rugzak kunnen stoppen. Boven de 6700 meter beginnen we het alle drie zwaar te krijgen. Het sporen gaat langzaam, maar gelukkig is er altijd wel weer iemand die de energie vindt om weer een stuk voorop te gaan. Hier zie je dat klimmen een echte teamsport is, zonder elkaar had niemand op de top gestaan. De laatste tweehonderd meter naar de top is loodzwaar. Hoewel ik af en toe wat eet, voelt het alsof ik een constante hongerklop heb. Elke paar passen moet ik stoppen om op adem te komen. Er waaien wat wolken om de top heen en soms sneeuwt het licht. Maar dan, tien uur nadat we uit kamp 2 vertrokken, staan we om half drie op de top van de Himlung. Snel een foto en weer naar beneden, het uitzicht is nul, het waait en we zijn alle drie kapot. Zo kort zijn we nog nooit op een top geweest.

Taart en whisky

Tijdens de afdaling trekt de bewolking op en worden we getrakteerd op een prachtige zonsondergang. Naarmate we lager komen,

HET UITZICHT IS NUL, HET WAAIT, EN WE ZIJN ALLE DRIE KAPOT

krijgen we meer kracht en in het donker bereiken we kamp 2. De volgende dag lopen we in mooi weer terug naar het basiskamp, waar een heerlijke taart en whisky op ons wachten. Precies zoals voorspeld waaien de dagen erna grote sneeuwpluimen van de toppen om ons heen. Hoewel het in het dal mooi weer is, waait het boven de 6000 meter veel te hard om te kunnen klimmen.

Blij dat we een mooie berg hebben kunnen beklimmen in de korte tijd die we nog hadden, lopen we tevreden terug naar de bewoonde wereld. Altijd een fijn gevoel als je heel diep moest gaan om een top te kunnen bereiken. De mooie herfstkleuren en landschappen en vooral de vriendelijke en gastvrije mensen onderweg maken de expeditie helemaal compleet. We zijn veel dank verschuldigd aan de sirdar, zijn hulp, en het keukenteam die met een goede sfeer en fantastische maaltijden een belangrijke bijdrage leverden aan het slagen van deze expeditie. ◀

De expeditie kwam tot stand in samenwerking met Snow Leopard en is ondersteund door de NKBV en Rab.